

ARBETARMAKT

Svensk sektion av FRKI – Förbundet för en Revolutionär Kommunistisk International

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 130 (19/02) - 021003

arbetarmakt.com

Innehåll

- London: 350 000 i London säger nej till Blairs krigsplaner
- Svar från Arbetarmakt: Om att kombinera sekterism med opportunism
- Bokhörnan Radikal: Månadens erbjudande
- Tyskland: Arbetaraktion förhindrar naziuppmarsch
- Irak: stoppa USA:s och Storbritanniens krigsplaner!
- Tyskland: Resultatet av valet

London: 350 000 i London säger nej till Blairs krigsplaner

Det var den största antikrigs-protesten sedan demonstrationerna mot kriget i Vietnam i slutet av 1960-talet. Hundratals bussar anlände med demonstranter från alla håll i Storbritannien. Någonstans mellan 350 000 och 400 000 människor marscherade genom centrala London.

Demonstrationen organiserades av koalitionen Stoppa kriget som domineras av fackliga, socialistiska och fredsorganisationer och Storbritanniens muslimska förening. Marschen gick förbi parlamentet och Downing street nr 10 – där Tony Blair bor – och till Hyde park.

Färggranna fackliga banderoller från arbetarrörelsens hela spektrum blandades med otaliga palestinska flaggor som bars av deltagare från muslimska befolkningsgrupper och av flyktingar. Det var påtagligt hur många som var ungdomar.

Den paroll som oftast hördes var ”George Bush we know you: your daddy was a killer too” (George Bush vi känner till dig: din pappa var också en mördare). Livfulla grupper av medlemmar i den socialistiska ungdomsgruppen Revolution sjöng: ”Bush, Blair are ready to attack; we stand together to defend Iraq” (Bush, Blair är beredda att angripa; vi håller ihop för att försvara Irak).

Medlemmar i Workers Power fick klart för sig, när de delade ut massor av tidningar och flygblad, hur många av demonstranterna som var med för första gången, hur arga de var på krigshetsarna i USA och Storbritannien, hur beslutsamma de var att detta inte skulle bli deras sista demonstration.

Vid det stora mötet i Hyde park talade bland annat representanter från Muslimska rådet i Storbritannien, parlamentsledamoten George Galloway, järnvägsarbetarnas ledare Bob Crow, generalsekreteraren i ASLEF Mick Rix, parlamentsledamoten Tam Daly, före detta parlamentsledamoten Tony Benn, Londons borgmästare Ken Livingstone och Scott Ritter, före detta vapeninspektör för FN i Irak.

Talare efter talare uppmanade till att inte förtröttnas i kampanjen för att stoppa kriget och till militanta aktioner för att göra det omöjligt för Blair och Bush att massakrera irakiska män och kvinnor.

En helt ny generation mobiliseras och radikaliserar av Bushs och Blairs krig och av den brutala israeliska förföljelsen av palestinerna. Det som nu behövs är en massiv kampanj i varje skola, gymnasium och arbetsplats för direkt aktion, strejker för att stoppa kriget och stoppa Ariel Sharons

ockupation av palestinska samhällen, städer och flyktingläger.

Workers Power Global, London

Svar från Arbetarmakt: Om att kombinera sekterism med opportunism

I Offensiv nummer 517 går Arne Johansson till attack mot Arbetarmakt. Han anklagar oss för att förena ”en extrem sekterism i antirasistiskt arbete med en förbluffande opportunism om socialdemokratern, vänsterpartiet och valet”. Artikeln kan läsas på www.socialisterna.org/offensiv/arkiv/517/debatt_am.html

I själv verket är det precis så man kan beskriva RS nuvarande politik, fast på omvänt sätt. RS förenar en extrem sekterism i förhållande till socialdemokratin och vänsterpartiet med en förbluffande opportunism i antirasistiskt arbete.

RS nuvarande linje som den visade sig i Haninge (under ledning av Arne Johansson) var att till varje pris hålla sig borta från där fascisterna befann sig och att helt lita till polisen för att ta hand om försvaret av demonstranterna mot fascistiska attacker. Att försöka ställa sig så nära fascisterna som möjligt för att försöka överrösta dem, skulle enligt Arne Johansson automatiskt leda till ”kaotisk upplösning av demonstrationen och en seger för de nazister som just hade syftet att försöka störa, skrämma och upplösa vår manifestation”. Detta i en situation då antirasisterna var tio gånger fler än fascisterna! Samtidigt lovordade han polisens insats i sitt tal för att ha tagit hand om fascisterna, och litade helt till deras uppgifter (som att de skulle ha bussat iväg fascisterna bort från demonstranterna, vilket senare visade sig vara en lögn).

Ännu skamligare var dock att en minoritet av RS funktionärer agerade fysiskt mot vissa av antirasisterna. Arne Johansson erkänner att han själv ”ryckte ner maskeringen på några ungdomar”, och hjälpte på så sätt fascisterna att identifiera de som vill skydda sin identitet. Enligt honom var detta nödvändigt eftersom dessa ungdomar genom att vara maskerade tydligen ”direkt hotade att sabotera demofunktionärernas uppgift att samla och skydda demonstranterna”! Exakt på vilket sätt det ena leder till det andra lyckas aldrig Arne Johansson förklara.

Arne Johansson påstår vidare att Arbetarmakts linje är ”kaotiska gatuslagsmål”, och att ”ha låtit Revolution härja fritt enligt AM:s huvud i Haninge hade bidragit till kaos och ökad risk för våld och allvarliga skador”. Det skulle enligt honom legitimera ett handgripligt agerande mot Revolution, som att beslagta våra flaggpinnar. Citaten visar med all tydlighet att han ser RS:s roll som polisiär, med argument som liknar de som hetsar mot anti-rasisterna. Kanske dags att byta jobb, Arne Johansson, och bli poliskonstapel?

Påstående om att Arbetarmakt står för ”kaotiska gatuslagsmål” till skillnad från att konfrontera rasisterna med en kollektiv och disciplinerad styrka är ren lögn. Arne Johansson får gärna berätta exakt när Arbetarmakt skulle ha förordat något sådant. Uppenbarligen så tror han det värsta tänkbara om oss.

På liknande sätt hetsade Arne Johansson vänsterpartiet m fl till att kräva Arbetarmakts uteslutning ur Koalitionen mot kriget när vi hösten 2001 skulle arrangera ett torgmöte utanför amerikanska ambassaden mot USA:s angrepp på Afghanistan. (Att uppmana till en röst på vänsterpartiet för att kunna stoppa borgarna är en ”förbluffande opportunism” enligt Arne Johansson, men att alliera sig med det ”rent borgerliga partiet” (v) för att hetsa mot Arbetarmakt är tydligen inte det.) Aktionen skulle enligt honom leda till kaos, våld och allvarliga skador. Det var också anledningen till att han var mot att Koalitionen skulle demonstrera utanför ambassaden. Arbetarmakts torgmöte förlöpte dock helt lugnt. Nästa gång gick Koalitionen demonstrationståg till ambassaden. Då hade Arne Johansson tydligen ändrat sig. Inte heller då blev det kaos, våld och allvarliga skador.

Arne Johansson ställer den förbryllande frågan ”vad gjorde ni under valet?” Anledningen att han kan göra det är att RS (och i synnerhet Arne Johansson själv) har hållit sig borta från de anti-rasistiska mobiliseringar som har genomförts i centrala Stockholm mot sverigedemokraternas och nationaldemokraternas möten. Av sju sådana mobiliseringar från maj till september deltog RS

överhuvudtaget inte på tre, vid tre tillfällen skickade man 2-3 journalister, och endast en gång mobiliserade man en styrka på 5-10 personer. Arbetarmakt och Revolution deltog alla dessa gånger med mellan 15 och 25 personer (trots att vi är en mycket mindre organisation än RS). Allt som verkar ha existerat för RS under denna period var den egna valrörelsen. Eller höll RS sig borta för att man numera tycker att aktioner som syftar till att störa och överrösta SD och ND egentligen är ren äventyrspolitik?

Arbetarmakts linje är kollektiva och disciplinerade aktioner mot fascisterna, och att inte ge sig in i konfrontationer med fascister eller polisen då styrkeförhållandena klart talar till ens nackdel. Vi är för att i ord uppmana demonstranter att inte provocera fram bråk i onödan, och att starta en dialog med de som maskerar sig om detta verkligen alltid är nödvändigt. Men till skillnad från RS anser vi inte att ett fysiskt ingripande är något bra sätt att skapa enhetligt och kollektivt agerande. Vi är för en disciplin grundad på politiska argument, inte en som är byråkratiskt eller rentav fysiskt framtvingad. Det förutsätter respekt för de som vill agera på ett annorlunda sätt, och i synnerhet en förståelse för de som vill skydda sin identitet genom att maskera sig.

Denna linje har vi förespråkat, stött då andra föreslagit liknande idéer, och själva tillämpat i praktiken under valrörelsen, och den har visat sig fungera. Jag själv satt i demo-ledningen för den demonstration Nätverket mot rasism genomförde mot sverigedemokraterna den fjärde september, då bla DN:s ledarskribent Hanne Kjöllner kom fram och anklagade mig personligen för att leda en aktion som bara skulle urarta i kaos, våld och allvarliga skador. Hennes farhågor visade sig vara liberal paranoia. Dagen innan valet genomförde Arbetarmakt och Revolution en demonstration med nära 100 deltagare, då ett tiotal fascister dök upp i rent provokationssyfte. Våra funktionärer ingrep snabbt och körde fysiskt iväg fascisterna, och varken kaos, våld eller allvarliga skador förekom då heller.

RS opportunistism i anti-rasismen hänger ihop med RS sekterism gentemot socialdemokratin och vänsterpartiet. RS menar att arbetarna inte längre ser (s) och (v) som "sina partier", att de har insett (det riktiga) att dessa partier inte längre står på arbetarklassens sida. Då gäller det ju att blåsa upp sin egen organisation så mycket som möjligt, för att kunna locka över dessa arbetare som insett (s) och (v) svekfulla roll. Strategin när RS ställt upp i val är i första hand att opportunistiskt maximera antalet röster, inte att få stöd för revolutionära idéer.

Då gäller det att framstå som respektabel, och inte som extremist. Då gäller det att inte utmana arbetarnas reformism, utan att anpassa sig till den, att stryka potentiella väljare medhårs. Och då får man för Guds skull inte sammanblandas med aktioner som riskerar leda till kaos, våld och allvarliga skador!

Då gäller det att framstå som den "gamla goda socialdemokratin" som försvarade välfärdsstaten. I det niopunkts-program som RS presenterade inför valet finns exempelvis inte ens kravet på förstatligande av storföretagen med (som RS/Offensiv tidigare alltid lyfte fram, vilket visserligen också det var otillräckligt). Det har istället ersatts av den klassiskt vänstersocialdemokratiska parollen "offentlig ägd och demokratiskt styrd vård, skola, kollektivtrafik och energiproduktion". Alla programmets nio punkter hade nog utan problem kunnat få stöd hos det "rent borgerliga" partiet (v).

RS:s nya teori om att det inte längre finns någon grundläggande skillnad mellan (s) och de öppet borgerliga partierna legitimerade RS att ställa upp i riksdagsvalet, trots att det i praktiken innebär att röster går förlorade, och i värsta fall kan bidra till att borgarna kommer till makten (eller som nu att miljöpartiet får en vågmästarposition med ett mandats övervikt).

Senaste valet har dock mer än väl motbevisat RS teori. (S) och (v) har inte haft ett starkare stöd inom LO på två decennier. RS gjorde ett totalt fiasko i riksdagsvalet, och har gått från 3 044 röster till 1 519, minus 50 procent, en större nedgång än t.o.m. för moderaterna. När Socialistiska Partiet fick som mest 18 000 röster i riksdagsvalet 1985 skulle dåvarande Offensiv ha sagt att det bara bevisade "sektvänsterns" oförmåga att förstå socialdemokratins bas inom arbetarklassen. Nu har RS fått mindre än en tiondel av det, och anser att arbetarklassen brutit med både (s) och (v).

Om Arne Johansson säger att [val]"resultatet klart överträffat våra förväntningar", och att det "verkligen bidrar till att lyfta vår kampmoral" inom RS, då får vi väl tro honom.

Att sådana stämningar råder i Umeå och Luleå är inte speciellt förvånande, där RS verkligen gick framåt. Men det gjorde man som lokalt parti. Mindre än en tiondel av de som röstade på RS i kommunalvalen i Umeå och Luleå gjorde det också i riksdagsvalet, vilket visar att dessa väljare inte ser RS som ett seriöst riksalternativ till (s) och (v). Det verkar som om RS där inte bedrev någon verklig kampanj för en röst på RS i riksdagsvalet. Uppenbarligen insåg man att det bara var till hinder. Eller som en RS:are själv skrev på RS debattsida: "Vi i RS uppmanade inte på allvar våra sympatisörer att rösta på oss i riksdagsvalet." (Var det kanske på skämt som RS ställde upp i riksdagsvalet, måntro?)

Söder om Umeå, där RS satsade hårdare på riksdagsvalet, gick RS kraftigt tillbaka även i kommunalvalet, från 3 994 till 1 458 röster, eller en nedgång på 63 procent (ja, jag vet att RS:arna då kommer säga att det berodde på att man inte ställde upp överallt som 1998, men anledningen till att man t ex inte ställde upp i Göteborg i år kanske beror på att RS numera är uttraderat där då de ledande RS:arna där blev demoraliserade av föregående vals resultat?). I antal röster var tillbakagången söder om Umeå klart större än uppgången i Umeå och Luleå. Om detta resultat också har "stärkt RS" och "lyft kampmoralen" då börjar man ju undra vilken verklighetsförankring som finns inom RS.

S och v behåller sin sociala bas inom arbetarklassen, dvs DE STÅR FÖR EN FRÅN BORGARKLASSEN OBEROENDE ORGANISERING AV ARBETARKLASSEN. Inte heller organiserar de delar av borgarklassen jämsides med arbetarklassen, som olika kristdemokratiska klassöverskridande partier gör runt om i Europa. Med det menar Arbetarmakt inte att s och v FÖR en vänster- eller arbetarpolitik. Däremot låtsas de att de gör det, speciellt inför val (då de försöker FRAMTRÄDA med en sådan), men sedan sviker de sina löften. DE FÖR EN BORGERLIG POLITIK, de för inte någon oberoende klasspolitik, DÄRFÖR DEFINIERAR VI DEM SOM BORGERLIGA ARBETARPARTIER. För revolutionärer är det viktigt att inte inta en sektarisk hållning till dessa partier, just för att kunna bryta loss arbetarklassen från deras reformism, genom att bl a ställa konkreta krav på (s) och (v), för att testa och samtidigt avslöja dessa i praktiken. Det är denna dubbelhet, själva dialektiken i vår definiering, som inte RS förstår. Fram till mitten av 90-talet kallade sig RS för socialdemokrater ("kämpande socialistiska socialdemokrater"), Offensiv trodde att socialdemokratin skulle kunna genomföra socialismen. RS förstod inte att (s) i själva verket var ett borgerligt parti till sin politik, utan att vara det till sin sociala bas. När RS till slut insåg vilka borgare de var politiskt sett, ja då ledde deras mekaniska och odialektiska tänkande till att även dra slutsatsen att socialdemokratin ändrat sin sociala bas.

Rodney Edvinsson
Arbetarmakt

Bokhörnan Radikal: Månadens erbjudande

I samband med 100-årsminnet av den socialistiske konstnären Albin Amelins födelse erbjuder Bokhörnan Radikal en bok med en del av hans mest kända arbetarmotiv: Litografier (Carlssons 1990). Priset är 60 kr. Adressen till bokhandeln är Industrigatan 7 – nära Fridhemsplans t-banestation och busslinjerna 3 och 4.

I samband med jubiléet anordnas en stor minnesutställning på konsthallen i Upplands Väsby, strax utanför Stockholm. Rubriken är "Bilderna som vapen. Albin Amelin 100 år". Konsthallen finns på Optimusvägen 12B (ganska nära pendeltågsstationen).

Tyskland: Arbetaraktion förhindrar naziuppmarsch

Ögonvittnesskildring av en aktivist

När vi på morgonen den 15 september kom till Freiburg var hela järnvägsstationen redan full av poliser. På order av inrikesministern i Baden-Württemberg, Thomas Schäuble befann sig ungefär 2

000 poliser i staden. Ett litet område framför stationen var avspärrat med två poliskedjor. Orsaken var en planerad uppmarsch av det fascistiska NPD, som denna lördagskväll planerade att marschera i staden för första gången på 31 år. Nazisterna utlovade mellan 500 och 1000 "kamrater". Stadsrådet och överborgmästaren Dieter Salomon hade försökt att juridiskt stoppa marschen. Därefter gick hela stadsrådet med undantag för kristdemokraterna till motaktion. Sammanlagt var det mer än 100 organisationer som deltog i mobiliseringen: från de gröna och över sportföreningar och motorcykelklubbar till den evangeliska och katolska kyrkan.

Stommen bland de mobiliserande organisationerna var socialdemokraterna (SPD) och enskilda förbund i landsorganisationen (DGB). De samlades kring parollen: "Freiburg står upp mot främlingshat och rastro – mångfald och olikhet för en öppen stad!" Många invånare hade parollen på kläderna och använde sig av banderoller som distribuerades i staden. Över nazisternas samlingspunkt och på broarna hängde meddelanden som "Ingen vill ha med er att göra!" och "Förhindra NPD-marschen!"

Klockan 9 på morgonen var redan många på benen och ur öppna fönster spelades Internationalen. I hela innerstaden byggdes läktare upp och ett regelrätt belägringstillstånd inleddes bland motdemonstranterna. På Eisenbahnstraße samlades under tiden cirka 100 autonoma. Vid klockan 11 när den huvudsakliga manifestationen med omkring 10 000 motdemonstranter samlades på den gamla synagogans plats, började hundratals poliser i hjälm och med batonger och sköldar bilda en kedja runt dem.

Klockan 12 befann vi oss tillsammans med 150 andra i stationens förhall och kunde därifrån på 20 meters håll se 3-4 nazister som samlats vid träffpunkten. Där bakom – på Eisenbahnstraße - fanns bara de instängda autonoma. Plötsligt löstes poliskedjan upp och vi såg minst 5 000 motdemonstranter komma springande.

Vi kunde se de grönas jättebanderoll, minst 30 fanor från IG-BCE, enstaka anarkistiska fanor och fanor från VVN/BdA. Söderifrån kom cirka 3 000 människor med en överdimensionerad röd SPD-banderoll och en kontingent med fanor från IG-Metall. Vid avspärrningen i norr stod ytterligare cirka 3 000 motdemonstranter. Och i väst – vid ingången till stationen – blockerade 150 motorcyklar från klubben Kuhle Wampe (berömd film efter manus av Bertolt Brecht) utgången. Vid avspärrningarna samlades mer än 10 000 människor och tusentals var fortfarande på väg genom staden. Fackföreningsledaren Höfflin kommenterade detta i Badischen Zeitung: "Deltagarna följde inte alla med i LO-tåget... Jag kan inte föreskriva vilken väg de ska ta."

Under tiden dök resten av nazisterna upp. Vi räknade till sammanlagt 95 fascister. Det verkade finnas fler journalister än nazister.

Freiburg är en universitetsstad och bland motdemonstranterna fanns äldre intellektuella bredvid punkare, fackföreningsmedlemmar och socialdemokrater bredvid vänsterradikaler, fotbollsfans och hiphoppare bredvid raggare – och alla skrattade ut nazisterna. De hade alla möjliga uppfattningar men en gemensam fiende: NPD.

Nazisternas utrustning bestod av en bil med högtalare, två NPD-fanor, fanor från delstaterna Baden-Württemberg och Brandenburg, en röd NPD-banderoll och en med parollen "Mot globalisering och åsiktsdiktatur i Förbundsrepubliken". Vart annat ord de kunde uttala mellan klockan 13 och 15 var "Tyskland". De kvarvarande 75 nazisterna ställde sig omväxlande mot norr, öster och syd och vrålade: "USA – internationell folmördarcentral".

Från vår sida kom det: "Tyskland måste dö, så att vi kan leva, krepera Tyskland!" Från deras sida: "LO – arbetarförrädare!" och vidare: "I öster, i väster – ned med den röda pesten!" Och ännu en gång från oss: "Stalingrad, Stalingrad – varje sekund en nazisoldat!"

Omkring klockan 14 ville nazisterna marschera längs Eisenbahnstraße. Vi sprang efter. Tusentals människor var ute på gatorna. När vi kom fram var det redan tydligt att polisen inte skulle kunna hålla tillbaka de 6 000 människorna. När vi strax innan klockan 15 kom till den norra avspärrningen försvann nazisterna och 3 000 motdemonstranter skrek efter dem: "Nazis raus!" När de sedan åkte sin väg applåderades det.

När sedan de två avspärrningarna togs bort förenades alla. De från söder kom till de från norr och marscherade sedan gemensamt till de som var på Eisenbahnstraße. Alla klappar händerna och

dansar och är glada över att ha jagat bort nazisterna. SPD och DGB visade musklerna och jagade bort NPD.

Irak: stoppa USA:s och Storbritanniens krigsplaner!

Resolution från FRKI den 23 september 2002

Ännu en gång förbereder sig det omfattande krigsmaskineri som innehas av den mäktigaste och rikaste stat som världen någonsin skådat för att angripa ett litet land. Även om Irak inte utgör något hot mot USA, har dess ledare vågat motsätta sig USA:s diktat.

USA kräver att Irak fullständigt ger upp sin suveränitet: att Irak tillåter inspektörer att leta överallt för att visa att man inte har några vapen för massförstörelse. Men även detta krav har byggts på av George W. Bushs tydliga uttalande att inget mindre än en "förändring av regimen" kommer att tillfredsställa honom. USA:s anledning till krig är att Saddam representerar ett hot mot sina grannar, att han är grym mot och förtrycker sitt eget folk och innehar vapen för massförstörelse.

Det ursinne som dessa krigsorsaker framkallar i den arabiska och muslimska världen är ingen överraskning. Det är ju USA:s närmaste vän och allierade, Israel, som "olagligt" återockuperar Västbanken och Gazaremsan, trots flera resolutioner från FN:s säkerhetsråd. Israel har mördat hundratals civila palestinier bara under det senaste året. Den underkastar befolkningen terror, hunger och massarbetslöshet.

Israels premiärminister, krigsförbrytaren Ariel Sharon, har förklarat att den palestinska myndighetens ordförande Yassir Arafat är "vår bin Laden" och utplånat det mest av hans högkvarter i Ramallah. På resterna har man rest den israeliska flaggan. Arafat är i praktiken fängslad där – tills han tvingas i exil eller något värre. Israel är fortfarande i färd med att beröva palestinierna deras jord och flytta dit bosättare från andra länder.

Israel innehar många gånger fler "vapen för massförstörelse" än alla de andra makterna i regionen tillsammans. De har en armé som är utrustad med de bästa högteknologiska vapen som USA kan tillhandahålla. De har angripit sina grannar vid många tillfällen. Det är en rasistisk och expansionistisk stat.

Ingen tror på allvar att ett krig mot Irak är en del av ett "krig mot terroristerna" från den 11 september. Inte ett uns av bevis har presenterats för att Saddam Hussein hade något att göra med stöd till al Qaida eller planeringen av attackerna den 11 september. Den enda när varon av al-Qaida innanför Iraks gränser är i den norra, kurdiska delen, utanför Bagdads kontroll och under inflytande av CIA!

Motiven för ett krig är avslöjade inför vanliga människor världen över. De är: USA:s fullständiga världsdominans och plundring av oljereserverna i Mellanöstern. Irak har de näst största oljereserverna i världen. Bushs administration är helt inställd på att skapa en världsomfattande USA-hegemoni över både sina allierade och sina fiender. Ekonomiskt skulle det ge USA möjligheten att pumpa upp miljarder oljefat för att undergräva Opec:s förhandlingsmakt i en situation där USA kommer att vara allt mer beroende av oljeimport.

Nationella säkerhetsrådgivaren Condoleezza Rice avslöjade tänkandet i Bush-regimen. Den 11 september blev början till "en ny period i historien" som liknar den situation USA stod inför 1945. Det gav Washington en osannolik möjlighet att "gripa tillfället och omforma världen". Tony Blair – Bushs enda helhjärtade anhängare – har förklarat att "han (!) är beredd att betala priset i blod för att stå vid USA:s sida" i detta projekt.

USA har sedan slutet av 1980-talet bestämt sig för att försvaga Irak och få landet att underkasta sig. Iraks enorma oljereserver har potentialen att understödja en stor armé och vapen som kan mäta sig med Israels. Detta var helt klart inte möjligt att acceptera. Det skulle kunna nysta upp hela det system med splittra och härska som USA har drivit sedan de gamla kolonialmakterna, Storbritannien och Frankrike, drevs ut under 1950-talet.

Iraks äventyr med att ockupera Kuwait 1990, uppmuntrat av den naiva tron att USA inte aktivt skulle misstycka, Saddam att flyttas upp till platsen som Vita husets främsta fiende i världen.

Sovjetunionens sammanbrott, tillsammans med Khomeinis död och den iranska regimens allt konservativare politik, avlägsnade hans rivaler. Nu representerade han den enda kvarvarande "trotsiga" regimen med någon egentlig potential för att ställa till problem för USA (och Israel). Den irakiska staten utsattes 1990 för två fullskaliga militära kampanjer plus en ännu pågående ekonomisk blockad. Sedan FN:s inspektörer drog sig tillbaka har säkerhetsrådet (dvs USA) inte ens velat sätta ett slutdatum för att lyfta de grymma sanktioner som medfört hunger, sjukdom och död för Iraks barn.

Efter angreppen på New York och Washington utnämndes Irak av Bush till nästa mål på USA:s lista efter Afghanistan. Efter att ha placerat en marionett, Hamed Karzai, vid makten i Kabul, har Bush lovat att installera ännu en quisling i Bagdad. Detta kommer att vara svårare att uppnå eftersom Irak har en stor och väl utrustad armé, en i hög grad urban befolkning, som är främmande inför USA efter tio år av påtvingad misär efter 1991.

Även om USA:s styrkor kan störta Saddam finns det ingen politisk kraft som är beredd att ta över landet på det sätt som norra alliansen gjorde i Afghanistan. Kurderna kan inte spela denna roll utan att på djupet stöta ifrån sig den arabiska majoriteten. Om någon från baathpartiet eller militären gick över till USA, skulle denne inte välkomnas vare sig av den shiitiska majoriteten i söder eller av kurderna i norr. En stor USA-garrison kommer att krävas, dvs en återkolonisering. Därtill måste fogas det ursinne detta kommer att skapa i hela arabvärlden.

Den självutnämnde arkitekten till kommunismens utplåning Zbigniew Brzezinski är en öppenhjärtig förespråkare för ett nytt geostrategiskt projekt – upprättandet av ett rakt igenom globalt amerikanskt "imperium". Detta kommer – till skillnad från det "onda" sovjetiska imperiet – att vara "välvilligt", säger han. Men han insisterar på att det grundas på överväldigande militär styrka. Amerikas mål "måste vara att hålla kvar våra vassaller i ett tillstånd av beroende, för att garantera våra underlydandes foglighet och beroende och för att förhindra barbarernas förening."

Den 11 september gav verkligen den härskande klassen i USA ett gyllene tillfälle: att slutligen och oåterkalleligen bryta med både traditionell republikansk isolationism och demokraternas traiditonella "multilateralism". Istället föredrar Bush en aggressiv unilateral inställning inför främjandet av USA:s intressen på varje kontinent. Nu framställs ultimatum både till fiender och allierade. Irakierna måste underkasta sig "regimskifte". De ockuperade palestinierna måste "reformera" sin administration och välja en ledare som passar USA, IMF och Israel.

FN har fått ett brutalt ultimatum. Legitimera det som USA vill eller förpassas till samma status som NF före andra världskriget. "De som inte är för oss är emot oss", varnar Bush. Således riskerar Ryssland, Kina och Frankrike starkt ogillande från USA om de använder sitt veto i säkerhetsrådet. I varje uppdelning av bytet efter kriget kommer de att stå utanför och deras existerande skulder, kontrakt och investeringar kommer att ignoreras. Ett speciellt förakt sparas åt Tyskland som under Schröder har sagt att man inte kommer att stödja en militär invasion i Irak – oavsett om det är med eller utan FN.

Den nya "bushdoktrinen" bekräftar USA:s "rätt" att föra ett "preventivt" krig där och när de bedömer att ett hot mot dess säkerhet eller ekonomiska intressen föreligger. Naturligtvis kan ingen annan stat på jorden ha detta unika privilegium. Detta klargjordes i samma ögonblick som Ryssland försökte använda det mot Georgien, som man anklagade för att härbärgera tjetjenska terrorister i Pankisi Gorge.

Denna doktrin tillämpas globalt. Detta är mest uppenbart i USA:s traditionella "bakgård", Latinamerika. I Colombia får den nya högerpresidenten allt mer hjälp för att inleda en fullskalig offensiv mot FARC- och ELN-gerillan. USA-ambassadens hand kan ses bakom försöket till "regimbyte" i Venezuela. Först fördömde Bushs administration Hugo Chavez och hans politik som oacceptabel. De pro-amerikanska krafterna i armén inledde en kupp. Endast ett folkligt massuppror tvingade tillbaks militären till barrackerna. Kuppen misslyckades men en ny kommer säkert.

USA lät det också bli känt att man starkt ogillar Eva Morales – populistisk bondeledare i Bolivia – kandidatur och likaså Luis Inacio da Silvas kandidatur i Brasilien. Man hotade med att det skulle bli kännbara ekonomiska konsekvenser om befolkningen gjorde misstaget att välja dem – dvs ekonomiskt sabotage från IMF.

USA:s hävdande av ett globalt ”imperium” innebär en utvidgning av dess latinamerikanska modell till Afrika och Asien. Dessa kontinenter kommer att bli USA:s ”bakgårdar” om ”kriget mot terrorismen” fortsätter att medföra segrar och underkastelser.

USA:s kampanj för ett globalt imperium är det politiska och militära uttrycket för den företagens globalisering som har dominerat de senaste tio åren eller så. Men tvärt emot globaliserarnas propaganda är det inte en beskrivning av ett fullbordat faktum utan programmet för en kampanj som fortfarande pågår. Denna kampanj ifrågasätts inte av någon av de mer betydande härskande klasserna i världen. Men den kommer alldeles säkert att driva dem till att söka efter kombinationer av krafter som kan kontrollera och motarbeta USA.

Detta kan i viss utsträckning ses idag i manövrerna kring FN:s säkerhetsråd. Ryssland, Frankrike och Kina hoppas att Irak ska ge efter för alla USA:s krav för att göra en invasion onödig. Japan, Sydkorea och Kina är också rädda för att USA, som fortfarande har stora garrisoner med trupper i Ostasien, kommer att börja etablera sin direkta överhöghet även i deras region genom att bråka med Nordkorea – en annan ”ond” stat eller ”skurkstat”.

Men för hela den kommande perioden har USA endast en rival att frukta - EU. Men inte ens EU utgör något militärt hot. USA:s språkrör ger halvt offentligt uttryck för förakt inför européerna som militära veklingar och ekonomiska fossiler. EU:s utveckling till ett Europas förenta stater, med möjlighet att tävla med USA, har hindrats och försenats av det faktum att EU inte har någon gemensam homogen kapitalistklass.

Om det kan äga rum kommer USA att förbli ”världshegemonen”, ”hypermakten”, ”skurkkolossen” som rädda borgerliga kommentatorer i Europa kallar det. Men vad som är säkert är att under det kommande decenniet måste ett block mot USA-hegemonen bildas, koncentrerat kring EU, eller också kommer EU-projektet att falla sönder.

Men detta är inget som världens arbetarklass bör invänta eller välkomna. En imperialistisk mothegemoni eller ett system av stater allierade mot USA kan inte bekämpa detta USA-imperium. Inte mycket bättre är det med förhoppningar om en revolution ”från periferin till centrum” – som en del trodde på 1960-talet.

USA:s makt – och makten hos dess rivaler i EU och deras lokala agenter – kan bara bekämpas genom klasskamp, som en kamp av arbetande människor världen över. USA:s egna industri- och servicearbetare och städernas fattiga (de som nedlåtande kallas för ”underklassen”) är den inre fienden till George Bush och hans företagsplundrare.

Arbetarna i USA, Europa och Japan förenade tillsammans med arbetarna i Latinamerika, Afrika och Asien, och allierade med städernas fattiga och jordlösa bönder, kan utgöra en mäktig kraft – miljarder förenade mot miljardärerna. Denna kraft kan utdela dödliga slag som den imperialistiska Goliats ogenomträngliga rustning inte kan skydda den mot. Fienden inifrån det kapitalistiska världssystemet är långt farligare än fienden ”utifrån”.

Försöket att förändra regimen i Irak till en lydregim representerar en massiv expansionsfas i USA:s världsdominans. Av just denna anledning har det orsakat ett världsomfattande alarm. Under veckorna framöver kommer detta att innebära en ny mobilisering av en verkligt global antikrigsrörelse. De nya mobiliseringarna mot kriget kommer i storlek att överträffa de från 2001. Revolutionärer måste vara oförsonliga i sin kritik av de ”krigsmotståndare” som i sitt motstånd skriver in klausulen ”endast med FN:s godkännande”. Bush och hans brittiska springpojke är redan i full gång med att hota och muta säkerhetsrådets medlemmar som har vetorätt. Dessa män och kvinnor har alla ett pris eller en akilleshäla.

Dagens ”FN-pacifister” är morgondagens krigshetsare – precis som de var 2001. Deras uppgift är att samla så många spontana men godtrogna krigsmotståndare som möjligt för att sedan, när FN ger grönt ljus för krig, övertyga dem om att det är nödvändigt att följa det ”internationella samfundet” ut i kriget.

Vi får inte ge något erkännande åt en legitimitet från FN. USA har enorma möjligheter att övertala, både ekonomiska och militära. Säkerhetsrådet är verkligen, som Lenin sade om NF, tjuvarnas kök där de delar på bytet. Om Ryssland får fria händer i Tjetjenien och Kina i Tibet och Xinjiang, om IMF och WTO sätter rätt pris, så får Dubya (Bush) som han vill.

Vår ståndpunkt måste vara ”Bort med USA:s och FN:s tassar från Irak!” Vapeninspektörerna ska inte återvända! Omedelbart upphävande av alla existerande sanktioner. Ut med alla nordamerikanska och brittiska styrkor från Arabien, ut med alla deras krigsskepp från Persiska viken och Indiska oceanen. Ut med alla deras baser från Mellanöstern och centrala och södra Asien. Vi strävar efter att stoppa detta krig genom massmobiliseringar som kan skaka systemet i dess grunder och störta krigshetsarna. Först och främst måste detta äga rum i de imperialistiska länderna själva. När striden bryter ut måste vi klart och tydligt mana till fullständigt nederlag för den imperialistiska invasionen och seger för det irakiska motståndet.

Endast detta skiljer revolutionärt motstånd mot kriget från de som bara manar till ”fred” eller till ingripande från FN eller medling. Den reformistiska vänstern kommer att motsätta sig vår inställning med argumentet att det innebär stöd till Saddam Hussein, liksom de påstod att vår defaitism i det afghanska kriget innebar stöd till talibanernas diktatur.

För oss kan bara det irakiska folket – araber och kurder – ha rätten att störta Saddams brutala diktatur och samtidigt garantera sitt lands oberoende. Att koloniseras av USA och Storbritannien skulle vara en katastrof. Befrielse kan bara uppnås om arbetarna och ungdomarna i städerna reser sig och ersätter baathpartiets militärregim med en demokrati som baseras på arbetar- och bonderåd. Endast om de gör detta utifrån försvar av sitt land, av dess oberoende från imperialisterna, kommer de att vara möjligt med en demokratisk, för att inte tala om en socialistisk, utgång. På denna grundval kan en balkanisering av regionen övervinnas på ett progressivt sätt genom den socialistiska revolutionens spridning. För Mellanösterns socialistiska förenade stater!

Ner med alla USA:s, Storbritanniens och EU:s ingripanden överallt i världen! Ner med IMF och dess ekonomiska krig mot de fattiga!

Revolutionärer måste inleda kampen för arbetarnas sanktioner och strejker mot USA:s och Storbritanniens krigsförberedelser. Detta bör inkludera riktade bojkotter mot USA-företag och demonstrationer utanför militärbaser.

Motståndets nyckelparoller är:

- Inget blod för oljebolagen! Inget krig för USA:s imperium!
- Bort med tassarna från Irak! Stoppa krigsförberedelserna!
- Ut med alla imperialistiska styrkor från regionen! Ut med USA:s baser i Mellanöstern och Persiska viken, Indiska oceanen och södra och centrala Asien!
- Stoppa allt stöd till Israel! Seger till den palestinska intifadan!

Om invasionen äger rum:

- Nederlag för USA:s och Storbritanniens arméer!
- Seger åt Irak!
- Omvandla ”kriget mot terrorismen” till ett klasskrig mot utsugarna!
- Ner med den globala kapitalismen och imperialismen!

Tyskland: Resultatet av valet

Situationen efter valet är densamma som före valet. En ny upplaga av den röd-gröna regeringen sitter kvar. Till skillnad från för fyra år sedan – vid det senaste valet till förbundsdagen – märks ingen ”uppbrottsstämning” i arbetarrörelsen eller bland ungdomen. Det är inte att undra på efter fyra år av brutna löften, kriget i Kosova och mot Afghanistan och fyra miljoner arbetslösa.

Trots detta motsvarar det inte kapitalisternas önsknings. Under valkampen har arbetsgivarnas föreningar inte sparat någon möda för att kräva slut för de röd-gröna och ”reformstopp”. Så sent som på valkvällen förklarade arbetsgivarchefen Rogowski att ”ekonomin” föredrar svart-gult, dvs CDU/CSU och FDP. Bra men inte bra nog var kapitalisternas kamrat och utrikesminister Joschka Fischer. Med Stoiber och Westerwelle skulle angreppen på arbetarklassen bli beslutsammare

genomförda, utan socialdemokratiska bindningar till fackföreningarna.

Men bourgeoisins direkta politiska språkrör i CDU/CSU och det nyliberala FDP har inte klarat det. I detta avseende var valet ett bakslag för kapitalisterna. Även om Stoiber stoppades finns det inte mycket att glädja sig åt för arbetarrörelsen och ungdomen. Kapitalisterna har för länge sedan fastslagit sin hållning till den nya regeringen. Det som Stoiber förespråkade ska nu framtvingas av den röd-gröna regeringen!

Från första dagen kommer kapitalets organisationer och CDU/CSU att utöva ett massivt ekonomiskt och politiskt tryck. Den ekonomiska krisen ska än en gång utnyttjas för att utöva utpressning mot arbetarna. Stoiber har redan gjort klart att det inte blir någon "andningspaus" för regeringen. Förutom angreppen på arbetarklassen kommer det att bli ett massivt politiskt tryck för att reformera och rusta upp armén (Bundeswehr).

Att SPD kom undan bara med ett blått öga och en knapp majoritet beror framför allt på att partiet under de sista månaderna innan valet inte bara slöt en pakt med fackföreningarna, utan också att Schröder med sitt avvisande av kriget mot Irak och genom att skjuta upp skattereformen för stöd till offren för översvämningarna tillgodosåg den egna arbetarbasens och fackföreningarnas intressen. Han förvandlades från Schröder till "vår Gerd" som måste "bli kvar". SPD:s valmöten blev i slutfasen av valkampen mycket välbesökta. Bara i Berlin organiserades två arrangemang med mellan 20 000 och 25 000 deltagare.

Bara så kunde SPD hålla stånd och vända ett som det tycktes säkert valnederlag – även om politiskt frustrerade och efterblivna arbetare (också fackligt organiserade) gick över till CDU/CSU. SPD:s andel bland arbetarväljarna gick tillbaka till omkring 50 procent och bland de fackligt organiserade till omkring 60 procent. Trots allt representerar detta dock en klar majoritet av den organiserade arbetarrörelsen.

Men PDS klarade inte provet. Partiet försökte under den senaste perioden börja profilera sig som ett vänsterreformistiskt alternativ för socialdemokratiska företroendevalda och fackligt organiserade. "Plötsligt" försvann deras frågor. "Krigskanslern" Schröder gick över till fredsläget. "Fredspartiet" PDS stod plötsligt där som en miniatyrupplaga av SPD.

Medverkan i regeringen i delstaten Mecklenburg-Vorpommern, som bestraffades med förlust av en tredjedel av rösterna i lantdagsvalet, men också partiets politik i Berlin klargjorde för många reformistiska arbetare att det inte finns någon skillnad mellan SPD eller PDS i regeringen. Varför skulle man då kasta bort sin röst på det lilla PDS, vars chanser att komma in i förbundsdagen ändå var osäkra, när man kunde stoppa Stoiber med hjälp av den gamla reformistiska hästen SPD.

Huvudorsaken till PDS valförlust är att partiets reformism i grunden inte är annorlunda, bättre eller mer "socialistisk" än SPD:s. Deras huvudkandidaters trista uppenbarelsen förkroppsligade detta – men skulden till valkatastrofen ligger i PDS-politikens innehåll och inte i den dåliga förpackningen! Schröders och Fischers regering kommer att bemöda sig om att så mycket som möjligt tillgodose kapitalets fordringar. När det gäller lyhördhet för arbetsgivarna har detta inte saknats under de gångna fyra åren.

Därför kommer Schröders och Fischers knappa parlamentariska majoritet väl till pass. Det har inte hörts många kritiska ord från "vänstern" i SPD och de gröna under de sista fyra åren, och ännu färre handlingar. Lika profillösa förblir fackföreningsledarna inför SPD-parlamentarikerna.

Den knappa majoriteten och det av CDU kontrollerade förbundsrådet ska nu användas för att framtvinga "beslutsamhet". Även de fackliga ledarna ska tvingas, med hjälp av hotet "när röd-grönt faller, kommer Stoiber eller den stora koalitionen (dvs SPD och CDU)", att visa "återhållsamhet". Också de har under de gångna fyra åren märkbart visat att de av dem kontrollerade fackföreningarna utgör det huvudsakliga sociala stödet för en av SPD ledd regering och att de är beredda att medverka i varje svineri.

Inom fackföreningarna har det funnits friktion och även konflikterna mellan fackföreningarnas ledare och SPD har ökat. SPD:s monopol inom arbetarrörelsen är alldeles säkert skakat. Men man kan inte tala om att massan av organiserade arbetare har brutit med socialdemokratin. Det var i sista hand den organiserade arbetarrörelsen som såg till att Schröder kunde fortsätta som kansler. Även om det fanns många försök under valkampen att förtiga det, så står det dock klart vilka

angrepp som står i förgrunden för regeringen och kapitalet:

Först den så kallade reformen av arbetsmarknaden, dvs Hartz-kommissionens förslag och massiva strategiska angrepp på de arbetslösa och de anställda arbetarna.

För det andra massavskedanden i storkoncernerna, men också bland de så kallade ”mellanskikten” och i offentlig tjänst som resultat av talrika kommuners konkurser.

För det tredje kriget mot Irak och upprustningen. Även om en tysk krigsinsats, på grund av den tyska imperialismens långsiktiga strategiska överväganden, är osannolik, så måste vi räkna med att Tyskland och de andra europeiska imperialistmakterna kommer att använda kriget för att rättfärdiga sina egna imperialistiska program för upprustning.

Miljoner arbetare har inte stoppat Stoiber bara för att nu svälja Stoibers politik med röd-gröna och fackliga sockerpiller!

Segern över CDU och FDP kan bara bli en verklig seger när hundratusentals arbetare och fackliga medlemmar, som kom till SPD:s eller PDS valmöten eller deltog i den fackliga ungdomens mobilisering i Köln, blir aktiva på gatorna för sina egna intressen i företagen, i skolorna och på universiteten!

För detta krävs det att vi organiserar försvarskampen mot Hartz-kommissionens förslag, för att bekämpa massarbetslösheten och mot kriget kring tydliga krav.

Kamp mot arbetslösheten!

- Istället för Hartz-kommissionen och angrepp på de arbetslösa: för ett program med samhällsnyttiga och offentliga arbeten under arbetarkontroll!
- Dela upp arbetet mellan alla!
- 30-timmarsvecka som första steg!
- Existensgaranterande minimiinkomst för alla utan inkomst i storleksordningen 1 000 € och utan bedrägeri och tvångsarbete!

Mot avskedanden: strejker och fabriksockupationer!

- Förstatligande under arbetarkontroll och utan ersättning av alla företag som hotar med avskedanden eller som står inför konkurs!

Säkra den sociala servicen!

- Inga privatiseringar av offentlig service!
- Säkra en kollektiv, jämlik och allmän hälso- och åldrvård!
- Kostnadsfri och för alla tillgänglig barntillsyn dygnet runt!

Fri, allmän och kostnadsfri bildning och utbildning!

- Inga studieavgifter!
- Fria läromedel!
- Garanterad minimiinkomst för studerande, lärlingar och skolelever, så att de inte tvingas till lågavlönade jobb!

De rika måste betala!

- Alla nödvändiga åtgärder måste betalas av en progressiv beskattning av kapital och förmögenheter!
- Bort med alla indirekta skatter!

För konsekventa miljöreformer!

- Bort med ekoskatter och kompromisser om kärnkraften!
- Bygg ut kollektivtrafiken!
- Förstatliga de privata energibolagen!
- För en planmässig omställning av förnyelsebara energier under kontroll av de anställda och konsumenterna!

Kamp mot rasism och fascism!

- Istället för statliga åtgärder: slå gemensamt sönder fascisternas aktiviteter genom mobilisering av arbetarorganisationerna!
- Ingen urvattnad medborgarrätt!
- Öppna gränser, fullt och lika medborgarskap (speciellt rösträtt) för alla som lever i Tyskland!

Mot upprustning och militarism!

- Ut med Bundeswehr från Jugoslavien, Kuwait och Afghanistan!
- Inget stöd till krig mot Irak, oavsett om det är legitimerat av FN eller inte!
- Bort med sanktionerna mot Irak!
- Nej till Nato och EU-armé!

Dessa och andra krav riktar vi till SPD, PDS och fackföreningarna. Vi kräver att alla nivåer i partierna och facken stödjer dessa krav och företräder dem. Vi kräver att SPD inte ingår i någon koalition med något öppet borgerligt parti, inte heller med de småborgerliga gröna! Istället kräver vi att SPD leder en minoritetsregering som stödjer sig på mobiliseringar på arbetsplatser och fackföreningar för att försvara arbetarintressena!

SPD:s toppar skulle göra allt för att förhindra ett sådant scenario. Inte för att de inte vill nå något pris vill hamna i opposition (vad det nu kan betyda), utan därför att de skulle dra sig undan varje organiserat tryck från arbetarrörelsen, varje självständig, kämpande mobilisering av klassen. Därför måste revolutionärs politik vara att vid varje tillfälle, i varje social och politisk fråga konfrontera SPD och PDS och deras företrädare med arbetarklassens krav. Beträffande Hartz-kommissionen betyder detta att kräva att alla SPD:s och PDS företrädare röstar mot ”reformen”. Vi kräver därtill också röstning med namns givande för att arbetarna i varje fråga ska kunna ta reda på hur den enskilde parlamentarikern, som påstår sig företräda deras intressen, förhåller sig.

Hur viktigt det än är att rikta dessa krav till reformisterna, kan vi inte utgå ifrån att de ens vill röra ett finger när det inte finns något massivt tryck från arbetarklassens sida – och att de själva bara är beredda till handling för att bromsa rörelsen. Därför är det centralt att arbetarrörelsen och ungdomen organiserar sig självständigt. Mot Hartz-kommissionen och mot massavskedandena behöver vi en landsomfattande konferens med förtroendevalda och företrädare för fackliga arbetsplatsgrupper, som diskuterar hur dessa angrepp kan stoppas, hur Hartz-kommissionens förslag kan blockeras när de ska genomföras på arbetsplatserna och hur en enhetsfront med de arbetslösa och ungdomen mot denna ”reform” kan skapas.

En sådan konferens måste inte bara besluta om ett program med krav och sträva efter att tvinga in

fackföreningarna i kampen. Den måste också ta ställning för att bilda egna aktionsutskott på arbetsplatser och i bostadsområden, som i nödfall också utan och mot ledningen kan förbereda och leda kampen.

Framför allt måste organiseringen av försvarskampen mot Hartz-kommissionen och arbetslösheten bli en utgångspunkt för skapandet av en klasskampsinriktad gräsrotsrörelse på arbetsplatserna och i fackföreningarna. Gentemot SPD:s, PDS och fackbyråkraternas reformism måste vi bygga upp ett politiskt alternativ, som kan sammanfoga kampen i fackföreningarna och på arbetsplatserna mot kriget, mot staten och kapitalet: ett revolutionärt, kommunistiskt arbetarparti!

Infomail der Gruppe Arbeitermacht